

ursömn

i natten sköljde stjärnor himlar stigna ur
regnfolkens vaggandehänder
kvinnan i den uppstigna dagen inväntar pennans rörelse
detta är orden jag nedtecknar
flyg lilla tankefågel flyg
i trädets krona har du blickat
ur skalet kommen ur äggets urvilja
redet är en ring fyllt av givna
du har övat dina vingar
flyg lilla tankefågel flyg
du är redo
ur handen min
rocken är av tvinnad sämja trådar löper i skäl
knappar doftar ene knäpps i lä vilar i hålsömmens langetter
ryggraden brinner lågor skrider svank skuldror
lågor skimrar sken dansande norrsken sydsken
lågor löper utmed ryggen åsen vitblå lågor
rösen anas ansiktens ur dimmans stigande
drömmen vaknar är gryningsfrö i prinsessbladshand
hon skrudar sig i dagens leendekläder
skuggorna är hennes sällskap de talar i stunder av hågkomst
hon bar en frambindel för ögonen
hon samlar regn i händer tar emot regnet
molnen är pioner i våräng är ranunklar
svävande anemoner tidigkomna viskar
forma av detta vatten bägaren med klarhet
bjud vilsenvandraren lindring i stegen
lyckan i dina ögon kan jag endast beundra
musiken tonerna rör vid ett hjärta
du visar en mattad droppes solmöte
lyckan är det rörda hjärtats glitter
i dig strömmar ut
han skriver till henne i natten skrift
vet hennes drömsstigar hon andas in
hans rörelse i det han rör vid bladens djupådror

en kvinna med slutna handblad
det nedstigande ljuset in i jordmån giver värme
den uppstigande värmen in i himlars mån giver ljus
och kanske är detta regn
luftens fåglar breder ut floder av toner
undiner samlas i fallets virvelstilla
pupillens vidgade är grottan ur vilken tonen stäms
salamandrar kysser gryningsfolken gryningsglöd
sylfer svävar i ängder gnomer bäddar jordkorn
somligt smider bergsklanger katt spinner morgonhymnen
tassar rör lätt vid takens plåtvågor glider glittrande kanor ler
stannar vid kanten hoppar i tjut landar mjukt

vad blåser du
du med händer av vandring han lyfter röret ur eld
jag blåser sand svävande glasbubblor
ådrornas toner ljuder stilla i vind
regnhavets pärlband träs med sensibla sinnen
dina ögon den framsträckta handen
solhanden havets fingrar rör vid varje droppe
smaragdgrönas solslinga given
rosorna andas klara droppar givna ur kristallgårdar
vem kunde ana de vidasvepande mantlarnas bud
molnen seglar rosenmoln regnrosenmoln doftar skönhet

kvinnan i enslighetens ögon är blanka tjärnar
i ängskant lever de björkarna med skimmerblad
saven är stigen mossan är skrudad i diamanter
rådjur betar ängslugn trädet bär en korg
sätern vilar träda öde tomt sätter korgen i röse
tjusaren lyfter locket toner ansätter rörelsen
fjällen i nordan släpper slöjan ormvråken ropar i vind
ormöga är också en blomma strålandeblå
ormöga blickar in kronan är bo ur regntrådars
trasselnystan ormöga ömsar blad
kom vind kom vandrare med mjuka dynor rör vid
kuddens stilla var drömrede väcker gräsvingar
bär korgar fyllda med regnbär

han håller veckad solfjäder bälgen ömt intill bröst
lutad i knäfamn fingrar vandrar knappar tonen är

svävande häger i soldis penseln din drar ett streck över arket
spräcker arkets yta tigrar hoppar genom cirkel bär eld i blickens djup
lyfter gnistor in i stjärnhögas väktare granen en mästare i lugn vaggar regn
fladdermöss synes ila ekon möter rymd han kupar händer leende runt oval
hon borde ha sett in hans händer glider nedför till halsen
kväver hennes röst liv han trycker upp henne mot muren
hon hänger i hans slaggram träden blöder svarta tårar barken vit
är räfflad randad ringarna är kluvna
av vaggan utan medar fyrhändad höll den
slagen haglar haglar viner vattnet rinner ur den fälld
hon limmar limmar klistrar klistrar vasen är krus
med vattenstänk välts välts hon klistrar skärvor
på byrån minnesbyrån står en vas med sprucket mönster
hon sätter ögonblommor i vasen kunde jag väl varsamt
gnugga sömnen ur morgonens vingsegel de vilka faller ned
över brunnarnas oskärpa lyfta hinnan vilken skiljer mig från mitt inre
feberbarnet andas rosendekinder vallmoblads mjuka ull är lindan
det späda skottet vaggas i kragar av dröm toner bär helandedansen
sakta viker febern undan vattnad ur kannans silverblad
förgätmigejen kisar dricker en droppe klarhet
sjalarna lindade tätt om sargad stängel
så många leder brutna brott av
trädgårdsmästare vakar med den frysande
han ser kvinnoblomman hennes kamp i fridsstilla bejakelse
han rör vid falnad eld viskar in i glödkolen
räds ej gången min lägg din hand i min
vaggar dig varsamt är mitt kommande kom
han ser ovalen putsar rör vid
målar nattens svarta målar rosor i blommande fägring
hans ögon kysser doften i tillgivelse in i broschen
är seglad ur samovarernas bergsvida
av regntrådar tvinnade hon i nätternas många
glödtråden lyser upp stigarnas fallna väggar
fönster svävande kristallsvanar sången
en säregen stämma rör mina händer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten